Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

Spredte Erindringer om min

Far, tilegnet min Mor.

Hellerup, den 24 December 1944.

Viggo Erik Borch.

F a r s M i n d e.

Da min Far levede, tænkte jeg ikke paa, at han engang skulde gaa bort. Jeg er dog glad for de Aar, jeg havde sammen med Far; det staar nu som et Minde om en god og dygtig Far.

Jeg husker engang, hvor Far og jeg var ude paa Jagt med vore to Hunde. Vi sad ude paa en Flaade i en Mose. Da Klokken var ni, og der stadig ikke havde vist sig nogle Ænder, lød der pludselig en Susen over vore Hoveder. Far saa to Vildænder, og lige i det samme Øjeblik, da de fløj hen over Hovedet paa os, lagde Far Bøssen til Kinden og skød. I det samme lød et Plask i Mosen; "Det var Ænderne, der faldt," sagde Far. Lidt efter hørte vi igen noget plaske ude

i Mosen; det var vore to Sættere, de svømmede ud efter Vildtet. Hundene hed Lis og Jøsse. Far sagde: "Jøsse er bedst til Mark, og Lis er bedst til Skov."

Far var en dygtig Handelsmand, men var ikke saa dygtig i Skolen; det sagde han selv.

Han begyndte som Bydreng i Slagelse hos en Manufakturmand der, og derfra gik han over til Papiret. Jeg sad en Dag inde paa Fars Kontor, da det var lige ved Fyraften. Pludselig bankede det paa Døren. Far sagde: "Ja, vær saa god at komme ind." Det var et af Budene, som kom ind med noget til Far, og idet han vilde gaa, sagde Far: "De kan godt slaa en Kasse i Stykker til Pindebrænde, som De og Deres Kammerater kan faa med hjem."

Den niende April 1940 var Mor paa Fyn. Far og jeg var helt alene hjemme, og den niende Aprils Morgen kom Far løbende ind til mig. Jeg laa og sov, men Far trak Dynen af mig og trak mig med ud paa Al-

tanen. Idet han pegede op i Luften, sagde han: "Kan du se, deroppe flyver Tyskerne, som vil besætte Danmark." - Nu kunde Far ikke mere købe Papir i England, og det vilde blive svært at faa noget fra andre Lande. Man Far klarede ogsaa det.

En Dag kom Far hjem fra Kontoret og fortalte, at han havde faaet et Brev om en Jagt i Sydsjælland. Jagten laa nede mellem Fakse Ladeplads og Præstø. "I Morgen vil vi tre tage derned i en Vogn og se paa vort nye Hjem."

Jeg husker endnu en Søndag Morgen, da Far og jeg var ved at tage os et Bad, og medens vi stod der under Brusen, tænkte jeg ved mig selv: jeg tror, jeg vil prøve at lave et lille Nummer med Far. Jeg lukkede op der det kolde Vand, og det gav et Gys i ham, da han mærkede det kolde Vand. Han for ud og sagde: "Erik, luk!"

IV

En Søndag spurgte Far: "Vil du med ud at gaa en Tur?" "Det vil jeg godt," svarede jeg. Og vi gik en Tur ud i Skoven. Far sagde da: "Kan du se, hvor glade Hundene er for at komme ud i Skoven?" Da vi var kommet et Stykke ind i Skoven, stod Far pludselig stille og sagde til Mig: "Dæk, Erik." Og jeg spurgte, hvad der var løs. Far sagde: "Jøsse har Stand for en Fugl." Da vi kom lidt nærmere, saa vi en lille Graaspurv; saa sagde Far: "Allez, Jøsse." - Lidt efter kom Jøsse med Graaspurven i Munden.

I Efteraaret kørte jeg med Far og Mor ned til Fedgaarden, som ligger Syd for Fakse Ladeplads. Da vi kom ud til Gaarden og svingede op mod Hovedbygningen, standsede Vognen her; vi stod af og gik op til Hoveddøren. Idet Far aabnede Døren, sagde han: "Ja, har er vort nye Hjem," hvorefter han viste os hele Hovedbygningen fra øverst til nederst. Derefter gik vi alle tre ud i Parken for at se os omkring. Vi gik en lille Tur gennem Parken, og paa Tilbagevejen

saa vi en Hare komme løbende lige forbi os. Lidt efter kom vi tilbage til Hovedbygningen og gik ind i Havestuen for at faa en varm Kop Kaffe. Mor gik ud for at sætte Vand over til Kaffen. Da vi sad ved Bordet, sagde Far: "Det skal nok blive rart at komme her ned paa Gaarden." Da vi var færdig med at drikke Kaffe, gik vi ned til den gamle Fisker. Han havde en Søn, som var 30 Aar gammel, og som hed Valdemar. Lidt efter kom vi til den gamle Fiskerbolig. Da vi kom ind, bød den gamle Sømands Kone os velkommen paa Fedgaarden. Far talte med den gamle Fisker om en ny Baad til mig, og det varede ikke længe, førend den unge Søn kom ind og hilste paa Far, idet han sagde, at Baaden laa klar til at sejle over og se paa den nye Baad. Da vi naaede ned til Baaden, bagyndte det at blæse op til Storm; vi sejlede ud for fuld Kraft, og inden vi naaede over til Præstø, var det allerede blevet stærk Storm, og Baaden gyngede godt i de mellemstore Bølger. Da raabte Mor pludselig til Far: "Jeg kan ikke holde det ud, for det gynger saa meget." Men Far raabte, mens han skrubgrinede: "Jeg kan ikke høre, hvad du siger for Motoren." Da vi naaede Præstø Havn og lagde til Kajen, blev vi

modtaget af en dansk Kystbetjent, som gerne vilde se vor Sejltilladelse. Denne viste Sømanden ham ogsaa. Da vi var kommet op paa Land, førte Valdemar os hen til Ejeren af den Baad, som vi skulde købe; han var Læge paa Præstø Sygehus. Da vi kom hen til Baaden, fortalte Lægen os, at Baaden havde vundet mange Præmier i Kapsejlads paa Præstø Bugt; og jeg fik ogsaa denne Baad af min Far, som han syntes godt om.

Den 17. Juni 1942.

Far tog hjemmefra om Morgenen ind paa sit Kontor, skønt han var meget utilpads, og Mor havde bedt ham om at blive hjemme, saa at han kunde blive rask. Men han tog alligevel ind til sin Forretning, hvor han skulde møde en Arkitekt; for han havde altid det Valgsprog, at naar man har en Aftale, saa skal man altid holde den. Fra Kontoret tog han lige til Tandlægen, og derfra tog han hjem. Vi skulde da til at spise Middag. Da han havde spist lidt af Vandgrøden, blev han pludselig helt bleg i Ansigtet. Mor saa det og sagde: "Du er vel ikke syg, Viggo?" Far

sagde: "Jo, jeg fryser saa meget." Mor bad mig da hurtigt rende op efter Termometret. Da Far havde taget Tempereturen, viste den 4o', og han kunde pludselig ikke spise mere. Mor bad ham om at gaa i Seng med det samme; det gjorde han ogsaa, Jeg fulgte efter og hjalp Far tøjet af; han rystede, som jeg aldrig har set noget Menneske ryste. Far sagde til mig: "Erik, du har været mig en god Dreng, men du maa love mig en Ting. Vær god mod din Mor og dine to Søskende Lis og Jøsse. Dermed vil jeg gerne sige Godnat min gode Dreng." - Og disse Ord var de sidste, han sagde til mig inden han sov.

Om Morgenen, den 18 Juni afgik Grosserer Viggo Borch ved Døden af en akut Lungebetændelse og Hjernelammelse.